

Tweijde kurstdaag

De elf oore mes giet uut.

't Woor druk in de kerk, de minsche stonge tot vuur aan de communiebank. De klein van 't koer zonge kurstlidjes en ich vond 't schoen allemaol: de drukdje, 't zinge, de mes en al 't licht in de vol kerk. Ich huurjde de Kurstmus nog in mich, toen ich nao boete ging, en ich zoog wëi de minsche allemaol knikdje en druk tiege mekaar deëie; me kos zin, wëi ze blëi woore, umdet 't Kurstmus woor, mer auch umdet ze weer boete woore nao de lang mes.

't Wird minder druk.

't Volk giët van de straote, de gewoen lüi gaon er eine vatte, de notabele „gaan er eentje drinken”, waat wül geliek zal staon met der twee te vatte.

Ich zag juist: „'t volk is van de straot”; behalve dan wat jong lüi, deï op de hook van de Mèret blieve staon praote oever Wilhelmina, det va' middig spuultj; heï of dao liptj nog ene haostige kaplaon of kerkmeister, deï mekaar ù bezeuk gaon bringe.

De maagd deut mich oep:

„'t Woor schoen in de kerk, waor Menier?”

„Jao, Drina, 't woor schoen; wim es ter binne?”

„D' aalmoezenier en pater Guardiaan. En Menier en Mevrouw Verspage.”

„O deï, angers nème?”

„Nè, Menier.”

As ich binne kom, zitte ze achter ene borrel. Pater Guardiaan op ze gemaak, as offer nog oore wiltj blieve zitte.

D' aalmoezenier tiegenoever 'm, en dao tussche in symetrisch opgesteld, mein Mooder met Mevrouw Verspage en ein van mien zusters, dao weer tusschen in, aan d'n eine kantj, en aan den angere kantj menier Verspage met mien Pa.

Mie zuster zit recht as 'n kers op eure stoel en es ein en al vrintelijke zienewechtigheid.

Menier Verspage es ù kort menneke, met ù good, rondj gezicht en korte bein, woedoer 't kumtj, det hë van tied tot tied bienao achteroever liktj in de te groete footuij, as hë meug es van 't rechtop zitte; hë hief 'n zwaor stum, woemet hë de wuurt schientj te weige vuur det hë ze uutspriktj.

Mevrouw es as eeder anger dame van de wiereldj.

't Schientj det de Guardiaan weer iets leuks gezagd hief, as ich binne kom, want ze lache allemaol en hë zelf striektj voldaoen oever z'n pij en zien linkerhand spuultj met zenen roezekrans, woer hë de krölkes van tussche z'n vinggers doer trektj.

Ich weit det mien Mooder wiltj hebbe, det ich binne kom en er bëi kom zitte; daorum gaon ich nao binne. Ich krieg 'n hand van de Guardiaan, van d' aalmoezenier en mot weer huure, zoeals al jaore truk, det ich groet gewoerde bin, en waat ich werde wil.

En as ich dan, auch zoe as al jaore, gezagd heb, det ich 't nog nit weit, dan vreugt de Guardiaan of ich dan nit aalmoezenier wèr: „deï hebbe 't zoe kwaod nog nit, ni' waor aalmoezenier?” en 'r lachtj hertelijk, terwiel er weer met zienen roezekrans rammeltj, en allemaol haoste ze zich met te lache, behalve Mevrouw Verspage, deï 't nit kan, omdet ze, toen de aandacht doer mien binnekomme afgeleid woor, de kans waornoom, de bonbon, woe ze tot noew too geine raad mëi wist, van d'r bordje in dere mond te stèke.

En as dan d' aalmoezenier „zier ad rem” gezagd hief, det Guardiaan zin, auch zoe kwaod nit is, en 't gezelschap dan weer 'ns z'n verpllichting van te glimlache vervuldj hief, verteltj er eeme, – ich bin onger tussche op mien plaats gaon zitte: tussche mien Pa en Menier Verspage, – wëi kaod 't wul woor de vurige

wèk, en de Guardiaan weit te vertelle, dat de paters op de kestiels-gracht geschaatst haaie, en wèi 't toch erg woor, det er gein afdoondj middel woor tiege de wintjerveut van de paters.

En nao aan zien sigaar getrokke te hebbe, durftj menier Verspage te zègge, det hè wul us gehuurdj hief: „det pèrde –, det de excremente van pèrd, – pèrde-kutel, as 't gepermitieerdj is, opgeloschtj in wèrm water, drèk helpe.”

En as mevrouw Verspage dere mensch effe aangekieke hief, en de Guardiaan hief vastgesteldj, det ze det in 't kloester al jaore in 't groet geprobierdj – en er zelfs al zalf van gemaaktj haaie, – en as d' aalmoezenier nog us effe hief laote blieke, det hè d'r auch van weit, doer te vertèlle, det de Romeine dit middel al kindje, wird er gebeldj en komme effe later now plechtige minsche binne.

Ze zètte zich breid nier. „'n Sigaar?”

„As 't gepermitierdj es.”

„U glàske port, mevrouw?”

„Nè, danke, danke, we zin auch al nao vader gewèstj, en dè woei met alle geweldj, det we wat dronke. Nè, dank, liver nit.”

„'n Bonbon dan?”

„Jao wul, gère, 'n bonbon dan.”

Met u gezicht, as of ich iets vergète bin, staon ich op en gaon nao de sèrre, woe de radio stiet en woe 't gezellig is, as te allein bèst. Waat es vurvèlendjer, as des te met ene lach op de gezicht, vrunteluk most zitte te confersiere met minsche dèi dich kaod laote.

De radio spuultj zaocht u kurstlidje uut Huize. Zaocht huur ich ze praote vuur in de zaal; de rauk stiegtj er umhoeg en 't mädje luiptj op en nier met u dinblètje.

Oever ne tied zal ich dao bëi motte blieve zitte, en mëi praote oever 't wèr.

In de kuke huur ich zoe no en dan ene dèk valle, of huur ich de borde klaor zètte vuur va'middig.

Han Paulaerts